

Arrest

nr. 95 319 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 14 juni 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart in 1995 te zijn geboren en afkomstig te zijn uit het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw vader was militair bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en u leefde uw gehele leven in Behsud. U verklaart uw land te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. De taliban wilde u rekruteren voor een zelfmoordaanslag. Zij zochten u twee maal op om u te vragen deel te nemen aan de jihad. U weigerde. De derde maal namen ze u mee en hielden ze u vijftien dagen lang vast. Ze leerden u wapens te gebruiken. Na die vijftien dagen lieten ze u een plaats zien in de bazaar waar u een zelfmoordaanslag moest plegen. U bent toen uit de auto kunnen ontsnappen en u bent weggelopen. U vluchtte naar uw oom alwaar u 6 maanden verbleef alvorens met behulp van een smokkelaar uw land te ontvluchten. U verliet Afghanistan in 2011 en reisde naar België waar u op 14 juni 2011 aankwam en diezelfde dag een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u een taskara voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Uw verklaringen getuigen namelijk van te weinig kennis over uw geboortestreek en tevens de streek waar u uw gehele leven beweert te hebben gewoond om een verblijf daar aannemelijk te maken. Zo weet u niet of er in uw district of buurt een Amerikaanse militaire basis zou liggen (CGVS, p. 9). Informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier maakt melding van een basis in Behsud district met de naam FOB Fenty. Dat uw vader militair zou zijn en u uw gehele leven in Behsud doorbracht maar dat u niet weet van een dergelijke basis in uw omgeving, doet vragen rijzen. Temeer daar uit dezelfde informatie blijkt dat deze basis in de jaren voor uw vertrek uit uw regio van herkomst minstens twee maal het doelwit werd van aanvallen door de taliban. U weet evenmin iets te vertellen over internationale organisaties die werkzaam zouden zijn in uw district. U spreekt van een zeker bedrijf "Milli Pewestun" die vluchtelingen hielpen maar u kunt niet zeggen of dat een internationale of een Afghaanse organisatie was (CGVS, p. 9). Voor de rest heeft u geen weet van andere organisaties (CGVS, p. 9). Informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier toont echter aan dat verschillende NGO's in uw district aanwezig zijn, onder andere om vluchtelingen te helpen, de infrastructuur te verbeteren, en hulp te geven aan landbouwers. De afkorting NRC zegt u niets en u hebt deze afkorting nooit gezien in uw dorp (CGVS, p. 9). Nochtans hielp de Norwegian Refugee Council (NRC) in Miran een man met de opbouw van zijn eigen huis na zijn terugkeer uit Pakistan. Het is vreemd dat u van deze organisatie geen weet heeft, vooral omdat u aangeeft uw gehele leven in uw dorp te hebben gewoond, nooit buiten uw dorp te zijn verbleven en de hele tijd thuis was en voor de boodschappen zorgde (CGVS, p. 5). Men kan dus verwachten dat u afweet van de activiteiten van internationale NGO's in uw dorp.

U weet vervolgens ook niet welke van de bevolkingsgroepen die Afghanistan rijk is in uw district zouden leven. U zegt dat er Pasjtoenen en Tadjieken wonen en nog een andere groep die Dari en Pasjtje door elkaar spreken (CGVS, p. 9). Gevraagd echter wie in de meerderheid is zegt u dat u het niet weet omdat u ze niet telde (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat is toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat in uw district voornamelijk Pasjtoenen en Arabische groepen leven. Van Tadjieken wordt zelfs geen melding gemaakt. U zegt van de Uriakhel kaum te zijn maar weet niet of deze stam deel uitmaakt van een groter stamverband in Afganistan (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt werd duidelijk dat de Uria Khel stam een deel uitmaakt van de Hassan Khel, een onderverdeling van de groep der Ghilzai Pasjtoenen: de grootste Pasjtoense groep in Pakistan en Afghanistan. Informatie waaruit het voorgaande blijkt werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u zo weinig weet te vertellen over de bevolkingssamenstelling van uw district en uw eigen afkomst is eigenaardig.

Verder weet u ook niet van een neergestort onbemand vliegtuig in uw buurt (CGVS, p. 13). In november 2010 stortte er in uw eigen dorp, deel van de Pirawar omgeving, een onbemand Amerikaans vliegtuig neer. Kinderen verzamelden toen de wrakstukken. Informatie waaruit dit blijkt werd toegevoegd aan uw dossier. U kunt evenmin aangeven wanneer er verkiezingen plaatsvonden in Afghanistan

(CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u zich niets voor de geest kan halen wanneer gevraagd naar de verkiezingen in uw land. De twee laatste verkiezingen gingen immers telkens gepaard met veiligheidsincidenten en een in het algemeen verslechterde veiligheidssituatie.

Tot slot komen ook uw verklaringen wat betreft uw leefomstandigheden in Afghanistan weinig doorleefd en weinig aannemelijk over. Zo bleven uw verklaringen omtrent uw bezigheden in Afghanistan vaag. U stelde hierover onder meer dat u nooit naar school ging maar kon geen aannemelijke omschrijving geven van de activiteiten waarmee u de dag doorkwam. Hiernaar gevraagd kwam u immers niet verder dan aan te geven dat u 'gewoon thuis' was en 'boodschappen deed als dat nodig was' (cgvs, p.4). Over de drie maanden die u zou hebben gewerkt stelde u voor het CGVS dan weer dat u ijsjes verkocht in de winkel van uw schoonbroer (cgvs, p.5) terwijl u voor de DVZ had aangegeven in de winkel van uw ouders te hebben gewerkt (vragenlijst CGVS, punt 2.10.b). Uw verklaring voor deze incoherentie, de DVZ zou een vergissing hebben gemaakt (cgvs, p.5), overtuigt geenszins aangezien u bij het begin van het gehoor voor de CGVS aangaf dat het gehoor bij de DVZ probleemloos was verlopen (cgvs, p.3). Bovendien ondertekende u het verslag nadat het u in aanwezigheid van uw voogd in het Pasjtoe werd voorgelezen. Uw stelling dat u niet op de hoogte was van hetgeen bij de DVZ werd neergeschreven (cgvs, p.5), overtuigt dan ook niet. Nog met betrekking tot de omstandigheden waarin u en uw familie in Afghanistan leefde bleek u niet te kunnen aangeven hoe groot de gronden van uw familie in uw dorp waren en slaagde u er evenmin in aan te geven welke gewassen er op werden geteeld (cgvs, p.5).

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd zoals u kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Inzake de taskara die u voorlegt moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio

van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verwerende partij oordeelde onterecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de asielstatus of subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers' afkomst uit en verblijf in het dorp Miran, gelegen in het Behsud district, provincie Nangarhar. De elementen waarop verwerende partij deze beslissing baseerde, zullen hierna systematisch weerlegd of genuanceerd worden. In de eerste plaats zal dieper ingegaan worden op elk individueel argument dat verwerende partij inroept om verzoekers' afkomst in twijfel te trekken, en zal getracht worden om deze argumenten te weerleggen. Daarna dienen er nog enkele meer globale kanttekeningen gemaakt te worden met betrekking tot de foutieve conclusies die verwerende partij trok over verzoekers' geloofwaardigheid omtrent zijn afkomst. In een eerste argument stelt verwerende partij dat verzoeker te weinig kennis zou hebben over zijn geboortestreek (waar hij heel zijn leven heeft verbleven). Daardoor zou er geen geloof gehecht kunnen worden aan zijn afkomst en verblijf in het district Behsut van de provincie Nangarhar. Om dit argument te staven haalt verwerende partij een aantal zaken aan die verzoeker naar haar overtuiging diende te weten, maar waar hij het antwoord schuldig bleef. Zo vond verwerende partij het markant dat verzoeker geen weet had van een Amerikaanse militaire basis in zijn district, hoewel zijn vader militair was en de basis twee maal door de Taliban werd aangevallen. Hiertegen dient opgemerkt te worden dat verzoekers' vader een Afghaanse militair was en geen Amerikaanse, en bijgevolg niet gestationeerd werd op de Amerikaanse legerbasis. Verder werd verzoekers' vader regelmatig geherstationeerd over het hele land, en verdween hij toen verzoeker slechts ongeveer 14 jaar oud was (zie CGVS p. 4), waardoor hij verzoeker niet meer op de hoogte kon brengen. Verzoeker ziet de Amerikaanse militairen regelmatig passeren in zijn district, maar weet niet exact waar ze gestationeerd zijn (zie CGVS p. 9). Verzoeker ziet niet in waarom dit ongeloofwaardig zou zijn: hij heeft immers een kleine leefwereld en komt zijn dorp enkel buiten om naar de markt te gaan (CGVS p. 10). Daarbij komt dan nog eens dat de Amerikaanse basis in kwestie, namelijk 'FOB Entry', geen volwaardige militaire basis is maar een outpost (zie stuk 2). De omvang van het kamp is bijgevolg kleiner dan een doorsnee militaire basis van de VS, hetgeen bijkomend verklaart waarom verzoeker niet

op de hoogte is van de exacte locatie. Verder trekt verwerende partij de afkomst van verzoeker uit Behsud in twijfel omdat hij enkel 'Milli Pewestun' kent, en geen andere NGO's die actief zijn in de regio. Meer specifiek vindt verwerende partij het bevreemdend dat verzoeker de afkorting 'NRC' niet kent, of deze nooit gezien heeft in zijn dorp, hoewel deze NGO een huis wederop heeft gebouwd in verzoekers' dorp. Hierbij gaat verwerende partij echter te kort door de bocht. Om te beginnen hield verwerende partij er totaal geen rekening mee dat verzoeker een analfabeet is (zie DVZ interview p. 1). Verzoeker kent deze afkorting niet omdat hij simpelweg niet kan lezen. Er werd hem tijdens het interview ook geen symbool van de Norwegian Refugee Council (NRC) getoond, dat hij eventueel wel had kunnen herkennen en duiden. Verder grijpt verwerende partij het gegeven dat verzoeker een NGO niet kent die één (1) huis in zijn dorp zou hebben herstelt, aan om zijn afkomst in twijfel te trekken (zie stuk 3). Dit terwijl 90 procent van de huizen in de regio werd vernietigd door het Russische leger, en momenteel 20 procent van de huizen in puin ligt, zoals blijkt uit de gegevens in het administratief dossier (zie stuk 4). Vernielde huizen, en huizen die wederop worden gebouwd zijn met andere woorden dagelijkse kost voor verzoeker. Daarbij komt dan nog eens dat de herstelling in 2008 plaatsvond, oftewel vier jaar geleden (zie stuk 3). Op dat moment was verzoeker 13 jaar oud. Men kan het hem dan ook moeilijk kwalijk nemen dat hij niet op de hoogte is van de herstellingen die werden uitgericht aan één enkel huis in zijn dorp toen hij nog zeer jong was, in een regio waar vroeger 90 procent en momenteel nog 20 procent van de huizen vernield zijn. Tot slot nog een cruciale element waaraan verwerende partij totaal is voorbij gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing: in het district Behsud in de Provincie Nangarhar bevinden zich twee dorpen met de naam Miran, zoals blijkt uit de kaart die zich in het administratief dossier bevindt (zie stuk 5). Verzoeker wordt verweten dat hij niet op de hoogte is van de activiteiten van een NGO in het dorp Miran, terwijl helemaal niet zeker is of het wel verzoekers' dorp betreft en niet zijn naamgenoot. Op geen enkel moment werd getracht om deze verwarring uit te klaren. Verwerende partij kan het verzoeker niet aanrekenen dat hij niet op de hoogte is van de werken van NRC in zijn dorp, aangezien verwerende partij zelf niet eens zeker weet of het wel effectief verzoekers' dorp betrof, of het gelijknamige Miran wat verder in het district Behsud. Afgezien van het voorgaande, trekt verwerende partij verzoekers' geloofwaardigheid in twijfel omdat hij weinig wist te vertellen over de bevolkingssamenstelling van zijn district en zijn eigen afkomst. Meer in het bijzonder wordt verzoeker verweten dat hij niet weet welke bevolkingsgroep in de meerderheid is in zijn district. Verzoeker zijn leven speelde zich echter hoofdzakelijk af in zijn dorp. Men kan het verzoeker niet kwalijk nemen dat hij geen zicht heeft op de statistische verdeling van de verschillende etniën die Afghanistan rijk is in zijn district. Verzoekers' referentiepunt is namelijk zeer beperkt: hij heeft enkel een duidelijk zicht op zijn dorp en de directe omgeving, waardoor hij geen veralgemenende uitspraken kan doen over zijn gehele district. Verder draagt ook zijn gebrek aan scholing ertoe bij dat verzoeker geen duidelijk beeld heeft over de bevolkingssamenstelling in zijn district. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat de bron waarop verwerende partij zich baseert voor de etnische verdeling van Nangardar dateert van 2002 (zie stuk 4). Zoals verwerende partij ook stelde in de bestreden beslissing, zijn vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd de laatste jaren. Daardoor zijn deze cijfers van tien (10) jaar geleden totaal niet meer van toepassing, en gebruikte verwerende partij onterecht deze gedateerde bron om verzoekers' geloofwaardigheid onderuit te halen. In een bijkomend argument haalt verwerende partij het neerstorten van een onbemand vliegtuig in het dorp Miran in verzoekers' district aan om verzoekers' afkomst in twijfel te trekken. Verzoeker kon zich deze gebeurtenis immers niet voor de geest halen. Hiervoor bestaat echter een logische verklaring, die hierboven reeds werd aangekaart: er zijn twee dorpen in het district Behsut die de naam Miran dragen. Verzoeker was niet op de hoogte van het neerstorten van een onbemand vliegtuig, simpelweg omdat dit vliegtuig in een totaal ander dorp was neergestort. Verwerende partij stelt onomwonden dat het vliegtuig in verzoekers' eigen dorp was neergestort, zonder dat er ook maar één moment rekening werd gehouden met het feit dat er twee gelijknamige dorpen in Behsut zijn. Op geen enkel moment werd getracht om te bepalen uit welk van de twee dorpen verzoeker juist afkomstig was. Zo werd hij niet gevraagd om de dorpen rondom zijn dorp op te noemen. Verwerende partij gaat dan ook te kort door de bocht om onomwonden de gebeurtenissen in één dorp aan te grijpen om verzoekers' geloofwaardigheid in twijfel te trekken, zonder dat verwerende partij zeker is of verzoeker wel degelijk uit dat dorp afkomstig is en niet uit het gelijknamige Miran. Voorts wordt verzoeker verweten dat hij niet kon aangeven wanneer er juist verkiezingen plaatsvonden in Afghanistan. Verzoeker weet echter zelfs zijn eigen geboortedatum niet (zie CGVS p. 3), laat staan dat hij de laatste verkiezingen juist in de tijd kan situeren. Dit is teveel gevraagd voor hem, gezien zijn lage scholingsgraad en zijn jeugdige leeftijd (bij de laatste verkiezingen was hij nog maar ongeveer 15 jaar, en ook niet kiesgerechtigd, hetgeen bijkomend verklaart waarom deze gebeurtenissen geen grote impact hebben gehad op verzoeker). Tot slot zouden verzoekers' verklaringen met betrekking tot zijn leefomstandigheden in Afghanistan weinig doorleefd en weinig aannemelijk overkomen. Zo zou verzoeker een onaannemelijke omschrijving hebben gegeven van de activiteiten waarmee hij de dag doorkwam. Toen verzoeker gevraagd werd naar zijn bezigheden, nam hij aan dat er gepolst werd naar zijn professionele bezigheden. Daarop antwoorde verzoeker dat hij gewoon thuis bleef omdat hij nog klein was en dus geen professionele bezigheden heeft, afgezien van het feit dat hij drie maanden gewerkt heeft en de boodschappen deed (CGVS p. 4). Verzoeker beseft niet dat er van hem verwacht werd om een uitgebreid overzicht te geven van zijn privébezigheden. Verzoeker nam aan dat het CGVS niet geïnteresseerd zou zijn in het feit dat hij zijn dagen vaak simpelweg vulde door te spelen. De vraag van verwerende partij over verzoekers' hobbies liet hij onbeantwoord, hetgeen echter te begrijpen valt

gezien de levensomstandigheden in Afghanistan. De meeste kinderen hebben immers geen specifieke hobbies, zoals tennis op maandagavond, muziekschool op dinsdagavond en de jeugdbeweging op zondagmiddag, maar brengen hun dag gewoonweg spelend of werkend door. Verzoeker kon zich bijgevolg niets voorstellen toen hij gevraagd werd naar zijn hobbies, hetgeen hem echter ook niet aangerekend kan worden. Verder wordt het feit dat verzoeker tijdens zijn DVZ interview een vergissing beging met betrekking tot de winkel waarin hij werkte, maar deze later terug rechtzetten tijdens zijn gehoor op het CGVS aangegrepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoeker vergiste zich tijdens zijn DVZ interview over de eigenaars van de winkel, en besepte deze vergissing pas tijdens het CGVS gehoor, waarop hij de situatie ook onmiddellijk rechtzette. Dit betreft slechts een zeer kleine vergissing, en kan niet redelijkerwijze aangewend worden om verzoekers' volledige relaas in twijfel te trekken. Een derde element waarover verzoeker niet overtuigend zou zijn geweest, betreft de gronden van de familie. Ook hiervoor bestaat er echter een verklaring: verzoeker kan de gronden niet exact inschatten omdat hij nooit lengtematen kreeg aangeleerd. Hij omschreef deze dan ook als eerder groot, maar kan hier geen exacte oppervlakte op plakken. Verder is hij niet op de hoogte van welke specifieke gewassen er worden geteeld, omdat hij nog klein was en niet moest helpen op het land, zoals verzoeker duidelijk aangeeft in zijn gehoor (CGVS p. 7). Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij onterecht concludeerde dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers' afkomst uit en verblijf in het dorp Miran, gelegen in het Behsud district, provincie Nangarhar. In de bovenstaande uiteenzetting wordt duidelijk aangegeven waarom verzoeker bepaalde informatie niet kon verschaffen over zijn afkomst, en waarom hem dit niet kwalijk kon worden genomen. Verwerende partij moet echter bij getreden worden wanneer ze stelt dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd zoals verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, verschaftte verzoeker wél veel informatie over zijn regio van herkomst, en kon hij op overtuigende wijze aantonen dat hij afkomstig is van en recent verbleef in het dorp Miran, Behsud. Hierboven werd gefocust op de verschoonbare redenen waarom verzoeker bepaalde informatie niet kon geven, hierna zal kort worden samengevat welke herkomstinformatie verzoeker wel verschaftte. Zo weet verzoeker onder andere de dorpen Pirawar, Manawar, Khos Gombat, Khyali en Malak Belah correct te situeren in het Behsut district. Verder beschreef hij de ligging van Nangarhar bazaar en de bazaar Bana Gor in detail, en kent hij de burgemeester van Nangarhar. Ook twee openbare parken gelegen in Beshut, namelijk Gul Agha Shirzai park en Amir Shahid park, zijn gekend door verzoeker. Verder situeerde verzoeker het openbare ziekenhuis van Jalalabad, en benoemde hij de dorpen die regelmatig getroffen worden door overstromingen. Gevraagd naar veiligheidsincidenten, vertelt verzoeker over twee zelfmoordaanslagen die gepleegd werden op de brug van Beshut. Hij weet deze aanslagen in de tijd te situeren, en verschaftte gedetailleerde informatie over beide aanslagen afzonderlijk (de ene aanslag was aan het tankstation dichtbij de brug, de andere op de brug tegen Amerikanen, waarbij de brug werd beschadigd). Tot slot situeerde verzoeker op overtuigende wijze deze brug ten opzichte van zijn dorp Miran. Deze informatie wordt op geen enkel moment betwist in de bestreden beslissing. Hierbij toonde verzoeker dan ook op overtuigende wijze aan dat hij heel zijn leven in het Behsut district heeft geleefd. Afgezien van het voorgaande, dringt er zich ook een meer fundamentele kritiek op. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet de kans heeft gekregen om meer in detail te vertellen over zijn district, om op die wijze onomstotelijk zijn afkomst en recent verblijf in Behsut te bewijzen. Verwerende partij kwam op lichtzinnige wijze tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België. Zo werd aan het einde van het gehoor gevraagd om nog een aantal bijkomende herkomstvragen te stellen, mocht er nog enige twijfel bestaan over verzoekers' afkomst. Verzoeker kon immers op een aantal vragen niet antwoorden (hetgeen hem niet kwalijk kan worden genomen, zoals hierboven uitvoerig werd aangetoond). Om elke twijfel uit te sluiten, werd daarom verzocht om nog een paar vragen in verband met verzoekers' afkomst te stellen. Hierop antwoorde de dossierbehandelaar het volgende: "Ik heb alle vragen gesteld die ik kon stellen. Ik denk dat ik genoeg vragen heb gesteld, ik zou niet weten welke vragen ik nog zou kunnen stellen. Ik denk dat het genoeg was." (niet weergegeven in het gehoorverslag, zie stuk 6). Verwerende partij stelde echter maar een zeer beperkt aantal vragen in verband met verzoekers' herkomst en recent verblijf. In tegenstelling tot hetgeen de dossierbehandelaar stelde, werden totaal niet alle vragen gesteld die gesteld konden worden. Zo werd op geen enkel moment een open vraag gesteld in verband met welke dorpen zich in verzoekers' district bevinden. Het enige dat verzoeker kon doen, was de dorpen duiden die verwerende partij aanhaalde, hetgeen hij ook met succes deed. Verzoeker kreeg niet de kans om te vertellen over dorpen in zijn district, er werd niet gepolst naar welke districten zich in de provincie Nangarhar bevinden, of naar de grensprovincies met Nangarhar, de wegen die door het district Beshut lopen, belangrijke gebouwen (zoals waar verzoeker naar de Moskee ging, of nabijgelegen scholen) en landmarks, eventuele rivieren, andere prominente figuren dan de burgemeester, tv- of radioposten en programma's, namen van telecomoperatoren, etc. Dit vormt maar een greep uit de vragen die gesteld konden worden om uitsluitel te geven over verzoekers' band met Behsut, maar die niet aan bod kwamen, ondanks de uitdrukkelijke vraag om nog bijkomende informatie in te winnen. Verwerende partij nam bijgevolg een negatieve beslissing omtrent verzoekers' afkomst uit en recent verblijf in Beshut die gebaseerd is op zeer weinig informatie. Naast het feit dat verwerende partij verzoeker niet de kans gaf om over zijn district te spreken, en een zeer sumiere herkomstcheck deed, dient opgemerkt te worden dat het gehoor zeer weinig tijd in beslag nam. In tegenstelling tot hetgeen op het gehoorverslag staat

aangegeven, duurde het gehoor bij het CGVS niet van 9h00 tot 13h00 (met een half uur pauze), maar van 9h25 tot 12h03 (ook met een half uur pauze) (zie stuk 6). Dit impliceert dat het totale gehoor slechts 2 uur in beslag nam, en niet de vooropgestelde 3,5 uur. Een kort verhoor hoeft op zich niet problematisch te zijn indien de belangrijkste zaken duidelijk zijn, maar dat was in casu alles behalve het geval. Verwerende partij beschikte immers over te weinig informatie om te kunnen stellen dat verzoeker niet zijn hele leven doorbracht in Behsut. Tijdens het gehoor was er nog meer dan genoeg tijd om bijkomende informatie in te winnen, zodat de beslissing omtrent verzoekers' toekomst voldoende onderbouwd zou kunnen worden. Spijtig genoeg werd deze mogelijkheid niet benut. Tot slot vormt verzoekers' Taskara een bijkomende aanwijzing over zijn afkomst uit en recent verblijf in Behsut. Het wordt door verzoeker niet betwist dat er vele valse Taskara's in de omloop zijn. Het loutere gegeven dat er vele vervalsingen bestaan, wil echter nog niet zeggen dat ook verzoekers' Taskara vals is. Deze Taskara vormt een bijkomend bewijs van het feit dat verzoeker tot aan zijn vertrek naar België in het dorp Miran heeft gewoond. Aangezien verzoekers' verklaringen omtrent zijn afkomst wel geloofwaardig zijn, zoals hiervoor werd aangetoond, is er ook geen reden om aan te nemen dat de Taskara een vervalsing zou vormen. De Taskara vormt een materieel bewijs van verzoekers' banden met Behsut, en kan niet zomaar van tafel worden geveegd. Bijkomend heeft verzoeker onlangs (nadat de bestreden beslissing werd genomen) bij de Afghaanse ambassade in Brussel een vervangende geboorteakte verkregen, hetgeen verzoekers' afkomst uit Miran aantoonde, en zijn verhaal ondersteunt (zie stuk 7). Doordat verwerende partij ten onrechte de herkomst van verzoeker in twijfel trekt, werd niet dieper ingegaan op verzoekers' asielrelaas. Verwerende partij maakt er zich vanaf door te stellen dat aan het asielrelaas ook geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekers' geografische afkomst niet geloofwaardig zou zijn. Doordat hierboven werd aangetoond dat verzoeker wel degelijk heel zijn leven in Behsut heeft doorgebracht, gaat deze redenering logischerwijze niet meer op. Verzoeker gaf een doorleefd en gedetailleerd relaas van de vervolging waaraan hij werd blootgesteld. Dit relaas dient op zijn minst bekeken te worden, hetgeen in de bestreden beslissing totaal niet gebeurde. Daarbij ging verwerende partij dan ook te kort door de bocht. Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers' verhaal geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in verzoekers' verhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden: (...). De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij legt teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag. We kunnen concluderen dat op basis van verzoekers' verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, tegenpartij dient te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan: hij heeft zijn afkomst uit en verblijf in Behsut en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering, kan immers ofwel verzoeker een logische verklaring geven, ofwel betroffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen kunnen besluiten. In voorligende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden nog bijkomend geschonden doordat verwerende partij zeer lichtzinnig te werk ging bij het gehoor, dat uiterst kort was en waarin verzoeker niet de kans werd gegeven om zijn banden met Behsut bijkomend te verduidelijken. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen. Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Hij toont duidelijk zijn herkomst uit en recent verblijf in Behsut aan, en maakt duidelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft indien hij zou terugkeren naar Afghanistan. Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden

beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuursdeelnemers in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in het district Beshud van de provincie Nangarhar, (ii) er bijgevolg evenmin nog geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen en (iii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. Terecht stelde de commissaris-generaal *in casu* vast dat er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij verzoekers beweerde verblijf in het district Behsud in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die beweerdelijk heel zijn leven in die regio, meer bepaald in het dorp Miran, zou hebben gewoond en geleefd, niet wist dat er in het district een Amerikaanse militaire basis gevestigd is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt immers dat die basis, welke gevestigd is op de luchtmachtbasis van Jalalabad, in de jaren voor verzoekers vertrek tot tweemaal toe het doelwit was van (raket)aanvallen door de taliban, waarbij verschillende talibs het leven lieten. De onwetendheid van verzoeker, die nochtans blijkens zijn verklaringen af en toe naar Jalalabad stad ging en die zelfs al in de nabije omgeving van de luchthaven zou zijn geweest om zijn taskara in Khos Gombat te gaan afhalen (gehoorverslag, 6-7), klemmt des te meer nu zijn vader als soldaat, meer bepaald staf sergeant voor het Afghaanse nationale leger zou hebben gewerkt, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van het bestaan van die Amerikaanse legerbasis in de omgeving van zijn geboortedorp. Het feit dat die basis een “outpost” is en dus kleiner zou zijn dan een doorsnee militaire basis, en zijn vader een Afghaanse militair is en dus niet gestationeerd zou zijn geweest op de Amerikaanse basis, biedt geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid. Gezien de grote aanwezigheid van Amerikaanse militairen in de regio en hun nauwe samenwerking met hun Afghaanse collega's zoals verzoekers vader, en gelet ook op het feit dat nieuws over zware incidenten zoals de dodelijke aanslagen van de taliban op de legerbasis zich snel verspreiden, kon van verzoeker enige kennis, minstens notie worden verwacht over de aanwezigheid van een Amerikaanse legerbasis in zijn district, niet zo ver uit de buurt van zijn dorp.

Voorts blijkt verzoeker nagenoeg niets te weten over de verschillende internationale organisaties werkzaam in zijn district. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in het district Behsud talrijke internationale organisaties actief zijn, onder andere om vluchtelingen te helpen, de infrastructuur te verbeteren, medische hulp te bieden en landbouwers te ondersteunen. Zo zijn nog steeds of waren in het verleden, in de regio actief: ARC, UMICA, IBNSINA, ATC, MCPA, MDC, IHSAN, AREA, SCA en MADERA. Verzoeker benoemde er geen enkele van, maar bleek enkel weet te hebben van “Milli Pewestun” dat vluchtelingen zou helpen, doch waarvan hij niet kan zeggen of het een Afghaanse dan wel een internationale organisatie is. Ofschoon sinds de vernietiging door het Russische leger van 90 procent van de huizen in de omgeving deze gebouwen sedert jaar en dag aan een hoog tempo wederopgebouwd worden, blijkt verzoeker nog nooit gehoord te hebben van de in zijn regio actieve organisatie Norwegian Refugee Council (NRC). Deze NGO helpt met de heropbouw van hun huizen en is bijgevolg prominent aanwezig in de streek. Verzoeker repte ten slotte met geen woord over de organisatie UNHCR en het “*shelter program*” dat zij inrichtte net na de Russische inval.

Verzoeker kan daarnaast maar weinig vertellen over de bevolkingssamenstelling van zijn district en zijn eigen afkomst. Volgens hem wonen er Pasjtoenen en Tadzjiken en nog een andere groep die Dari en Pashtou door elkaar spreken. Uit informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er in het district voornamelijk Pasjtoenen en Arabische groepen leven, doch van Tadzjiken wordt geen melding gemaakt. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat die informatie niet actueel is, doch dit biedt geenszins een verklaring voor zijn onwetendheid omtrent welke bevolkingsgroep er in zijn district in de meerderheid is en evenmin voor het feit dat hij niet wist of zijn stam, de Uria Khel stam, deel uitmaakt van een groter stamverband in Afghanistan, terwijl deze blijkt de informatie in het administratief dossier deel uitmaakt van de Hassan Khel, een onderverdeling van de groep der Ghilzai Pasjtoenen, oftewel de grootste Pasjtoense groep in Pakistan en Afghanistan (*Ibid.*). Verzoekers onwetendheid hieromtrent is niet aannemelijk indien hij uit Afghanistan afkomstig zou zijn aangezien stam en etnie er van primordiaal belang zijn omdat gemeenschapsbanden van clan en stam de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Verzoeker blijkt ook niet op de hoogte van een onbemand Amerikaans vliegtuig dat in november 2010 in zijn buurt neerstortte. Verzoekers uitleg dat er in het district Behsud twee dorpen zijn die de naam Miran dragen en het vliegtuig in het andere, gelijknamige dorp zou zijn neergestort, kan niet worden gevolgd. Immers, uit de informatie over dit ongeluk blijkt dat het vliegtuig in het dorp Miran, gelegen in de nabije omgeving van Pirawar, neerstortte. Verzoeker verklaarde dat Pirawar dicht bij zijn dorp lag, op ongeveer 25 minuten wandelafstand, hetgeen het andere op de kaart gelegen dorp Miran als mogelijk dorp van herkomst van verzoeker uitsluit (gehoorverslag, 7).

Voorts kan hij zich niet herinneren wanneer in Afghanistan de laatste verkiezingen plaatsvonden. Zijn huidige uitleg hiervoor, met name dat hij zijn eigen geboortedatum niet kent en dus geenszins verwacht kan worden dat hij die verkiezingen juist in de tijd kan situeren, verschoont geenszins zijn totale onwetendheid hieromtrent. Immers, blijkt de informatie opgenomen in het administratief geding dat de verkiezingen, net zoals de verkiezingen daarvoor, gepaard met ernstige veiligheidsincidenten en een in het algemeen verslechterde veiligheidssituatie, waardoor van verzoeker toch enige informatie hierover kon worden verwacht. Overigens, zo merkt de Raad ten overvloede op, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel degelijk een tijdsbesef heeft en gebeurtenissen in de tijd kan situeren. Zo gaf hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan na zijn vertrek uit zijn geboortedorp voor een periode van zes maanden bij zijn oom te hebben verbleven alvorens zijn land van herkomst te hebben verlaten, was volgens hem de brug van Behsud twee jaar geleden een eerste maal het doelwit van een aanslag, en situeerde hij het eerste contact met de taliban een jaar en zes maanden geleden en zou de taliban hem drie à vier dagen later opnieuw hebben aangesproken en vervolgens 15 dagen hebben vastgehouden (gehoorverslag, 11-13).

Verzoeker blijkt ook onwetend omtrent zaken uit zijn gewone dagelijkse leven. Zo bleef hij zeer vaag en op de oppervlakte over zijn bezigheden in Afghanistan, stelde hij dat zijn familie in zijn dorp gronden had, doch kan hij zelfs niet bij benadering zeggen hoe groot die waren en weet hij niet welke gewassen erop werden geteeld. Voorts weet hij niet welke functie zijn oom S., die hun familie de laatste drie jaar na de verdwijning van zijn vader hielp, bij de autoriteiten zou bekleden, en kan hij niet zeggen tot welk district het dorp "Joy 7" behoort, waar de oom woont bij wie hij de laatste zes maanden van zijn verblijf in Afghanistan zou hebben ingewoond. Verder blijkt hij niets te weten over de plaatsen waar zijn vader als militair gestationeerd zou zijn geweest en, ofschoon hij de oudste zoon is, weet hij niet wie er tijdens de periodes van zijn vaders afwezigheid verantwoordelijk was voor hun gronden. Verzoeker biedt voor deze vaststellingen, welke allen steun vinden in het administratief dossier geen afdoende verklaring.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor de gangbare taxiprijzen in zijn omgeving eerst (alleen) in Roepies gaf, de Pakistaanse munteenheid waarvan hij zelf stelde dat je er niet op officiële plaatsen mee kan betalen en een straf riskeert als je ermee wordt betrapt, en pas nadien, nadat de commissaris-generaal hem hiermee confronteerde en vroeg hoeveel de vervoersprijs in Afghani dan bedroegen, in de Afghaanse munteenheid Afghani (gehoorverslag, 8).

Zelfs van een persoon met een geringe opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Verzoekers huidige kritiek op het Commissariaat-generaal de kans niet te hebben gekregen om meer in detail te vertellen over zijn district, is niet ernstig. Verzoeker maakte hierover immers geen enkele opmerking noch in de loop van het gehoor, noch op het einde ervan toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen of commentaar wou geven.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan verzoekers beweerde recente verblijf in Afghanistan, in het district Behsud, geen geloof worden gehecht en bijgevolg evenmin aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoekers taskara evenals zijn geboorteakte, verkregen op de Afghaanse ambassade in Brussel, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Wat de taskara betreft, werd door de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Immers, blijkens informatie toegevoegd aan het administratief dossier is corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Gelet op deze informatie in samenhang met verzoekers beperkte feitelijke kennis over de regio waarvan hij beweert afkomstig te zijn, kan aan de door verzoeker bijgebrachte taskara geen bewijswaarde worden toegekend. De geboorteakte heeft evenmin enige bewijswaarde aangezien de vermeldingen die erin zijn opgenomen, louter gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen bij de ambassade zodat niet is aangetoond dat de inhoud van deze akte authentiek is.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is op zich geen reden om hem het statuut van subsidiaire bescherming te ontzeggen. Echter door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in het district Behsud tot 2011 zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen bovendien buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurland Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten, met name de *'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims'* van UNHRC en kopieën van enkele stukken uit de informatiebundel die door het Commissariaat-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER